

קהל קדישא

בס"ד, גליון קטו • פרשת בשלח תשע"ו • הדה"נ: 4:28 - צאת השבת: 6:22

קהל עדת הסידי נדבורנה בארה"ק
ביתר עילית
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

בשער קהלא

צדיק באמונתו יחיה

בני ישראל בעת יציאתם ממצרים נוכחו בידו הגדולה של הש"ת, ובניסיון המופלאים, החל מעשרת המכות ועד קריעת ים סוף, ובהמשך ירידת המן מן השמים ארבעים שנה וכו', וכו', ועכ"ז רואים אנו שהיציאה לא בטל מהם, ואף ניסיונות באמונה לא פסקו אצלם. כפי שרואים אנו ישר לאחר קריעת ים סוף חטא דמתאוננים ומי מסה ומריבה, אשר בני רבו עם משה עכ"כ שאמרו לו (י"ז, ג) "למה זה העליתנו ממצרים להמית אותי ואת בני ואת מקני בצמא".

הדבר אומר דרשני? הכיצד יתכן שלאחר שבני ישראל ראו כאלו ניסים גלויים עדיין נשארו עם ניסיונות באמונה?

להבנת העניין נביא מעשה סיפר הגה"צ רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל [משגיח ישיבת מיר בשנחא, ולימים משגיח דשיבת פונובז] שבתקופת היותו בשנחא עם ישיבת מיר בזמן מלחמת העולם השנייה, אחד הבחורים בישיבה חלה במחלה מסוכנת מאוד, עכ"כ שהרואים נאשו מחויו, "אין לנו דרך לעזור לו" אמרו בייאוש - "רק בשבוע שעבר נפטר אחד מבני הקהילה ממחלה זו".

אך רבי יחזקאל הפציר בהם להמשיך לטפל בו, ואמר לרופאי כי הוא איתן בדעתו שהבחור יתאושש ויבריא! למראה פליאתם מנין לו בטחון זה, וכי נביא אבן נביא הוא?... הסביר להם רבי יחזקאל, שכאשר התגברה סכנת המלחמה על בני הישיבה, לא ידעו כיצד לנהוג, ואם לברוח ליפן או לא, הטיילו גורל הגר"א והפסקו שיצא להם היה "ה' ילחם לכם ואתם תחרישון" ומכוח זה בטוחים היו שדרכם תצלח וברחו ליפן.

משום כך הוא סיים - בטוח אני שכל הבחורים שהגיעו איתנו ישמרו מכל נזק ופגע ואף מכל נגע ומחלה. ואכן עד מהרה התאושש הבחור באורח נס ונרפא מחוליו, לתדהמת כל רופאי ומכרי.

פנה רבי יחזקאל בתוכחה לבני ישיבתו ואמר: רואים אנו ניסים רבים כל כך, הישיבה ממשיכה בשלמותה ואף בחור לא ניזוק... וכי זה גורם לאי מי מתנתנו חיזוק באמונה? האם חזר משהוא בתשובה עקב כך?.. כולנו מביטים בניסים ונותרים בדיוק כפי שהיינו.

המשיך וסיפר כי האדמו"ר מאמשינוב ר' שמעון שלום זיע"א שהיה איתם, שאל אותם באותה תקופה על איזה נושא מדבר הוא בשיחותיו? ועניתו לו כי מדבר אני בעיקר על "אמונה". נהנה האדמו"ר ואמר לי: אכן על ענין זה צריך לדבר רבות, סבי היהודי הקדוש מפשיסחא זיע"א, אמר פעם שגם אם היה עושה מופת נוראי ועוקר את כל העצים בהבל פיו ונוטע אותם בפשיסחא, היו האנשים מתייחסים לכך בשויון נפש וכאלו דבר שקרה במקרה... ורבי יחזקאל נהנה מדבריו עד מאוד.

ללמדנו שכל ימינו מוטל עלינו לעמוד ולהתחזק באמונה וביטחון בהש"ת כיון שבלא העמל לא נשיג מדרגה זו, ואף שרואים ניסים משמים, היצי"ר לא נבהל ומצליח להמעיט מערכם בעינינו עכ"כ שהם לא משיפיעים עלינו, וזהו אפוא ההסבר לרשיעים שהיו בזמן יציאת"מ, שלא הושפעו מהניסים הגדולים שהיו עמם.

בברכת שבת שלום ומבורך

ממשנתם הטהורה של רבוה"ק בפרשת השבוע

כוח האמונה הזכה והתמימה, הוא שעמד להם לישראל ובזכותו יצאו מעבדות לחרות ומאפילה לאורה

אכן אף שרוב בני הגיעו למדרגת האמונה השלימה בהש"ת ובמשה עבדו עדיין פחותי העם לא הגיעו למדרגה זו, וא"כ הכיצד הם זכו להינצל ממצרים, וביאר רבינו הקוה"ט זיע"א (פ' בשלח תש"ס) דהנה כתיב "וישע"ד ביום ההוא וגו' וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים" והקשה האוה"ח הק' "למה הוצרך להודיענו שראהו מת פשיטא שלא יהיו חיים אחר הטביעה". ותיירץ עפ"י דברי רבותינו ז"ל במכילתא שבני"י ראו במיתתן של המצריים, והודיענו בזה כי שם על שפת הים גמרו מיתתם.

והנראה לבאר בזה, דהנה א"ל בגמ' (ערכין טו) "ישראל שבאותו הדור מקטני אמנה היו וכו' שהיו ישראל ממרים באותה שעה ואומרים כשם שאנחנו עולים מצד זה כך מצרים עולים מצד אחר, אמר לו הקב"ה לשר של ים, פלוט אותם ליבשה". אמנם הנה גם אם פלט הים את הגופות לאותם של המצריים, מ"מ עדיין היה מקום לאותם קטני אמנה להמרות עוד, כי הנה א"ל בגמ' (יבמות קכא) גבי מי שטבע בים ונמצא מת לאחר מכן, דאיכא גוויי שאי אפשר להעיד עליו שהוא זה, כי ע"י שהותו במים משתנית צורתו. וכיון שכך, היה מקום לאותם קטני אמנה לפקפק ולומר, דאפשר אותם מתים הנפלטים מן הים אינם המצריים, רק אנשים אחרים, ואילו המצריים עולים מצד אחר כשם שהם עלו מצד זה. ואף שצורתם ניכרת מ"מ הרי אי אפשר להעיד בבירור שאכן אלו הם המצריים.

ומשום כך עשה הקב"ה נס בתוך נס והחזיק חיותם של המצריים לכל ימותו בים, רק נותרה מעט חיות בקרבם, ורק אחר שנפלטו ליבשה והכירו בהם כל ישראל וראו אותם בחיותם וידעו נאמנה שאלו הם רודפיהם המצריים אז נגמרה מיתתם וכדברי המכילתא שראו ישראל במיתתם של המצריים.

ומיניה נחזה עד כמה דאג הקב"ה אף בעבור טובתם של הפחותים שבעם שהיו מקטני אמנה, ועשה נס להתנוסס, נס בתוך נס, למען יכירו הכל וידעו כי אין עוד מלבדו. אמנם, הכח לכך שיזכו אף הקטני אמנה לראות באותם ניסים ונפלאות, היה בזכות רוב כללי ישראל, אשר בודאי האמינו באמונה שלימה בישועת ד', וע"י כח אמונתם זכו הכל לאותם ניסים, וכדאי' ברש"י עה"כ "דבר אל בני ישראל ויסעו - כדאי וכו' והאמונה שהאמינו בי ויצאו לקרוע להם את הים". וע"ז הכירו וידעו כל יושבי תבל כי לך תכרע כל ברך תשבע כל לשון.

בזמנינו כאשר יש הסתר פנים גדול, הרי שזאת היא העצה היחידה להתחזק באמונה, וכדאי' מהרבי ר' ברוך ז"ע על לשון הפיוט "סתרו יושר עצתו אמונה פעולתו אמת", דכאשר היושר הוא בהסתר, וזהו הגורם הגדול להפריע את האדם מלקנות שלימותו. הרי עצתו אמונה, העצה לכך היא להתחזק באמונה, וע"כ פעולתו אמת, יזכו לראות כי משה אמת ותורתו אמת.

"ויהי בשלח פרעה את העם" (י"ג, י"ז), הקשה האוה"ח הק' מהו לשון "ויהי" בה פתח הכתוב, והרי כבר נודע מה שאמרו חז"ל כי אין ויהי אלא לשון צער, ומה צער בדבר, אדרבא שמחה היא זו שיצאו מעבדות לחרות ומשעבוד לגאולה. עוד מדייק שם באוה"ח מהו דכתיב "בשלח פרעה" דמשמע כביכול פרעה הוא שהוציאם, והרי פרעה הקשה ליבו ומאן לשלח את ישראל עד שלקו הבכורות, א"כ אינו מן הדין שיהא שילוח ישראל ממצרים נקשר לשמו של פרעה הרשע.

וביאר האוה"ח, כי הנה כאשר הבין פרעה שכלתה אליו הרעה ובעל כרחו הוא מחויב להוציא את ישראל לחרות, הגה ברוחו הרשעה לטמון פח יקוש רח"ל לעם ישראל היוצאים ביד רמה, ולשלח עימם את הערב-רב המדברה להתערב בתוך בני ישראל ולהסיתם למרוד בה' ח"ו, להמרות פיו ולהכעיסו במעלליהם. ואכן, ערב רב אלו הם שהביאו צרות רבות ורעות על בני ישראל בלכתם במדבר בארץ ציה וערבה, הם החטיאו אותם בעגל, עמדו בראש המתאוננים וגוללו עליהם כל דבר לא טוב בארבעים שנותם במדבר.

ומחשבתו הרעה של פרעה הייתה - כי אף כאן, מיד עם יציאתם ממצרים עוד מקודם שירחיקו לכת, יתחוו אלה ויסיתו אל ישראל להסיר ליבם מה' ולהכניס במחשבתם הרהורי כפירה ותפלות וכך יעלה בידו לשלוח יד בעמוד האמונה השלימה שהייתה בהם, ומכאן לא יבצר מעימו אפילו להשיבם מצרימה, שכן כוח האמונה הזכה והתמימה, היא שעמדה להם לישראל בעת גאולתם, ובזכותה יצאו מעבדות לחרות ומאפילה לאורה.

ועל פי זה יובן מפני מה פתח הכתוב "ויהי" בלשון צער, שכן זהו צער ומכאוב שאנשים מפסידים אלו נשלחו יחד עם בני ישראל בעת עלותם מעומק הקליפות על מעלות הקדושה, וכן מובן שפיר המכוון בתיבות "בשלח פרעה", כי אותם באמת שילח פרעה בכבודו ובעצמו וברצונו הגמור, כדי להזיקם לישראל ולהביא עליהם חטאים.

והק' רבינו שליט"א (ליל שב"פ פ' בשלח תשע"ג) הכיצד באמת הגיעו כללי ישראל במדבר למדרגה זו של אמונה אשר בזכותה ניצלו משונאיהם ויצאו לגאולה, ואף יכלו להם לערב רב שביקשו להכשילם בכך, וביאר, שזכו לכך עקב שהיו כרוכים אחר משה רעיא מהימנא באמונה פשוטה, כדאיתא בילקוט (שמעוני ר"ג), "ויאמינו בד' ובמשה עבדו, אם במשה האמינו - ק"ו בה', ומה תלמוד לומר בה', ללמדך שכל המאמין ברועה ישראל כאילו מאמין במי שאמר והיה העולם", מבואר כי בזכות האמונה במשה עבד ה', זכו להגיע לאמונה בה' יתברך בעצמו כביכול, כי רוחו הגדולה של הצדיק אמת מאירה נתיבות אדם לחשוב, להעמיק ולהבין כי יש מנהיג לבירה והוא המסבב כל עלמין ועושה כל המעשים, ולידע כי הכל מאיתו ית' ומה' מצדיע גבר כוננו.

הקריאה מעוררת הזמן, וממילא מה רבה וגדולה השפעת הקדושה בשב"ק הדין ע"י קריאת השירה".
בנוסף גם כוח הרפואה נשפע בשב"ק זה כמו דכתיב "כל המחלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך כי אני ה' רופאך" (ט"ו כ"ו). ואף **אוצר הפרנסה נפתח ונשפע בפרשה זו כאשר אנו קוראים בפרשת המן (ט"ז ל"ב) "למשמרת לדורותיכם", כלומר שהשפע ההוא עומד עבורנו לעולם. וע"י הקריאה אנו מעוררין לעילא שיושפעו עלינו כל ההשפעות טובות הנוכרות (רבינו שליט"א, ליל שב"פ ק' ב' בשלח תשע"ג)**

דיני טבילת ידיים לסעודה

מי מעיין או ים שנפסקו ממקומם

בריכת מים שהתמלאה מים מלוחים אלו ונפסקה מהמעיין או מהים, ויש בה ארבעים סאה, כשם שכשירה לטבילת הגוף כך כשירה לטבילת הידיים (ש"ע סי' ק"ט ס"ז). אכן בזה כו"ע מודו דבפחות מארבעים סאה אסור לטבול הידיים, משום דחיישינן שיאמרו שהרי הם כשאר מים ויבואו ליטול מהם אף בכלי (משנ"ב ס"ק ל"ד).

בריכה שהמשיכה ממעיין של מים מרים או מלוחים ואין בה ארבעים סאה אך עדיין מחוברת היא למעיין, יש הפוסלים לטבול בה את הידיים ויש מכשירין, וע"כ לכתחילה אין לטבול בה אך בשעת הדחק יש לסמוך על המקלין (משנ"ב סק"ה ושעה"צ סק"ב). אמנם במעיין ממש אף שאין בו ארבעים סאה ואף שמימיו מרים או מלוחים מותר לטבול בו את הידיים (משנ"ב ס"ק כ"ח ושעה"צ ס"ק ל"ט).

נוסח הברכה בטבילת ידיים

המטביל ידיו, שיטת הרמ"א דאינו מברך 'על נטילת ידיים' אלא 'על טבילת ידיים' או 'על שטיפת ידיים', ושיטת המחבר היא שגם בטבילה יש לברך 'על נטילת ידיים' (סי' קנ"ט ס"ב).

טעם מחלוקתם היא, דלשיטת המחבר לא שייך לברך אקב"ו על טבילת ידיים, הדין ציוונו על הטבילה? אבל על הנטילה נצטוונו, ומכיון שאנו מטבילין את ידינו מחמת חיוב הנטילה שייך לברך בנוסח 'על נטילת ידיים' דאזיל על עיקר החיוב (משנ"ב שם ס"ק צ"ז), ושיטת הרמ"א היא, דבטבילת ידיים לא שייך לברך בנוסח 'על נטילת ידיים', משום דנוסח זה נתקן על שם הכלי שנקרא 'נטלא', וזה לא שייך בטבילה בלא כלי (שעה"צ ס"ד).

וכתב השועה"ר (שם) דכיון דאית לנו טעם נכון שלא לברך 'על נטילת ידיים' ושלא לברך 'על טבילת ידיים', ניתן לברך 'על שטיפת ידיים' דבזה אין שום חיסרון ויוצא לדברי הכל.

הכרעת המשנ"ב (ס"ק צ"ז) עפ"י האחרונים, כשיטת המחבר שאף בטבילה יש לברך 'על נטילת ידיים', אך רק באופן שלכה"פ המים כשרים אף לנטילה, אבל במים שאינם כשרים לנטילה אלא לטבילה כגון מים המרים וכו' יש לברך עליהם 'על טבילת ידיים'. ברם כתב הפמ"ג (א"א ס"ק ל"א) שבמים ים מלוחים אע"פ שפסולים לנטילה כיון שניתן להכשירם ע"י רתיחה, אף עכשיו בעת טבילת הידיים יש לברך 'על נטילת ידיים', והחזו"א (ס"כ"ג ס"ק א') פסק כשיטת המחבר דבכל גוונא יש לברך 'על נטילת ידיים' ואפ"י במים הפסולים לנטילה.

הטביל ידו אחת וידו השנייה נטל, ידיו טהורות (ש"ע שם ס"ח) ולענין הברכה מברך בזה 'על נטילת ידיים' אפ"י לשיטת הרמ"א, כיון שידו אחת היתה בנטילה (משנ"ב ס"ק צ"ג), ויעויין במחצה"ש כאן שביאר הדבר.

טבילת ידיים במים הכשרים לטבילה נחשבת כנטילת ידיים אף שלא נעשית ע"י שפיכה עם כח גברא, ואין צריך להטביל הידיים פעמיים, ולא צריך לנגבם ולא להגביהם (ש"ע סי' קנ"ט ס"ט), דדינים האלו נאמרו בנטילת ידיים מהטעמים המבוארים בהם אשר אינם שייכים בטבילה (משנ"ב ס"ק צ"ד). אכן חילוקי דינים רבים יש בין אופני הטבילה וכדלהלן:

במעין נובע

מעיין הנובע מים מן האדמה, אפשר לטבול בו את ידיו, אף שאין בו הרבה מים, כל שיש כמות מים המכסה את שני ידיו בבת אחת כשר (ש"ע שם ס"ד ומשנ"ב ס"ק ע"ט) והחזו"א כתב (א"ח ס"כ"ג ס"ק) שאין כוונת השו"ע שצריך מים בשיעור ששתי ידיו מתכסות בו בבת אחת אלא הוא הדין אם יש מים שיכול לטבול את ידיו אחת אחת, אלא שמ"מ צריך מים בשיעור שתתכסה כל היד בבת אחת משום שאין טבילה לחצאין..

במי גשמים

אפשר לטבול הידים במקוה של מי גשמים והוא שמכונסים בו **ארבעים סאה**, וי"א דאף מקוה דינו כמעין שאין צריך מ' סאה אלא כשיעור המכסה את ידיו, ופסק הרמ"א דיש להחמיר בזה (ש"ע שם), ובשעת הדחק יש להקל, אך אם יזדמן לו שנית יטול בלא ברכה (משנ"ב ס"ק פ"ה ובבב"ה ד"ה ויש), **ובמי גשמים זוחלין** מסתפק השו"ע (ט"ו) אי מהני טבילה או לאו, ולהגר"א לא מהני (משנ"ב ס"ק פ"ח).

שלג וברד כשרים לטבילת ידיים אם יש בהם שיעור 40 סאה של שלג מחובר, ואף שהשלג בגובה נמוך על פני הקרקע כל שיש כמות שלג מחובר של ארבעים סאה כשר לטבילה, בתנאי שבמקום שטובל את ידיו יהיה כמות שלג המכסה את ב' ידיו (יעיין ש"ע סי' ק"ט ומשנ"ב ס"ק פ"ח).

במים שאובים

במ' סאה מכונסין של מים שאובין מביא השו"ע (סי' קנ"ט ס"ז) מחלוקת בין הרמב"ם והראב"ד אי מהני טבילה או לאו, ולא הכריע ביניהם, אך השועה"ר וכן הביה"ל (ד"ה ולהראב"ד) הכריעו דהעיקר כשיטת הרמב"ם דלא מהני, אך אם עשה להם "המשכה" או שהם "ניצוק" למים הכשרים לטבילה הרי זה מועיל (ש"ע ס"ט"ז וס"ז).

במי הים

מים מרים מלוחים או עכורים שאינם ראויים לשתיית כלב פסולים לנטילת ידיים, אך כשרים לטבילת ידיים באופנים המותרים בטבילה, וע"כ א"א לקחת מים מחמי טבריה המרים או ממי הים התיכון המלוחים וליטול בהם הידיים, אך מותר לטבול בהם את הידיים (ש"ע סי' ק"ט ס"ח וס"ט), ואם הרתיח מים אלו וחזרו להיות ראויים לשתיית כלב כשרים אף לנטילה (משנ"ב ס"ק פ"ח).

**לאחר קריעת ים סוף
לא רצה הים לחזור לאיתנו**

"וישב הים לפנות בוקר לאיתנו" כו' (ד, כז).
פירוש מחמת שהים ראה גודל תענוג השם יתברך מהבטיחה, שעל ידו יאמרו ישראל שירה, לא רצה לחזור, שהיה חפץ שיהיה תמיד יבשה, שיאמרו תמיד שירה, משום הכי אמר וישב הים לפנות בוקר 'לאיתנו', לתנאי שיקרע רק למשה רבינו עליו השלום, אבל אחר כך יהיה ים כמקדם.

ועל פי זה מתורץ קושיית האור החיים (בפסוק זה), מאי פרוכא דים הלא גם הירדן נבקע, וכן נהר גינאי לרבי פנחס בן יאיר (חולין ז, א). ולפי מה שכתבנו לעיל מתורץ, דהירדן ונהר גינאי שכבר ראו תענוג הבורא ברוך הוא שהגיע מבקיעת ים סוף, משום הכי באבה רבה רצו שיבקעו, מה שאין כן הים דעדיין לא ראה קודם בקיעתו תענוג הבורא הוי רבותא:

(קדושת לוי)

**בעת שהאדם בהרווחה אז אפשר לראות
אם הוא עובד השם**

"הנני ממטיר לכם לחם מן השמים כו' למען אנסנו הילך בתורתם אם לא" (ד, ז, ט).

ולדעתי יש לפרש בזה הפסוק "הנני ממטיר לכם לחם מן השמים ויצא העם כו' למען אנסנו הילך בתורתם אם לא", ופרש"י למען אנסנו אם ישמרו המצוות התלוים בו וכו' ולדעתי יש לפרש בדרך פשוט. דהנה ידוע מכמה בנ"א שבשעה שהם בדחוקות ח"ו בפרנסה הם עובדים את השם אבל בראותם כי יש להם הרווחה אזי הם רע"י בתכלית העבירות כמו שמצינו בפרעה כמ"ש וירא פרעה כי היתה הרווחה ויכבד את לבו וא"כ עיקר הדיעה היא אם הוא ירא שמים לאמיתו הוא בעת שיש לו פרנסה בריחוק אבל בעת הדחוק אף שאינו עובר עבירות עדיין

שבת שירה

לקראת שב"ק פ' בשלח - שבת שירה, התכנסו ובאו רבים מקהל אנ"ש לחסות בצל כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א, ולהשתתף במעמד "שירת הים" אשר ידועה מעלתה וסגולתה כמבואר בספה"ק, ב"וועד הכנסת אורחים" שע"י מרכז מוסדותינו הק' דאגו לאש"ל מלא עבור האורחים שהגיעו מחוץ לעיר.

ר"ה לאילנות

ביום שני הקרוב, יום חמישה עשר שבט, יערוך כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א את השוה"ט בשעה 2:30 **בצהריים**, כמנהג רבותינו הקוה"ט זיע"א, בשירות ותשבחות להש"ת, ובברכות והודאות על הארץ ופירותיה.

***

ברכת מז"ט לילדינו מחשובי קהילתנו הק', - ממקימי בית מדרשינו שבגבעה - B הר"ר **צבי לפקוביץ** ה"ו ומשפ', לרגל השמחה השרויה במעונם בהיכנס הבן הבה"ח יניק וחכים כמר **חיים מרדכי** נ"ו לעול תורה ומצוות. יזכה לעלות מעלה מעלה במעלות התורה והחסידות, ויזכו הוריו לרוות ממנו ומכל יוצ"ח רוב תענוג ונחת דקדושה.

חברי קהילתנו הק' ישתתפו בשמחת הבר מצוה מתוך קירוב לבבות ואחדות חברים, ביום שני מוצאי ט"ו **בשבט** באולמי "הקשתות" שברח" פנים מאירים.

***

ברכת מז"ט לילדינו החשוב, הר"ר **יהודה קאפ** ה"ו ומשפ', לרגל השמחה השרויה במעונם בהולדת הנכד. יה"ר שיזכו אביו ואמו לגדלו לתורה לחופה ולמעשי"ט. ויזכו ילדינו לרוב תענוג ונחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם, אכ"ר.

**לעדכונים, הארות והערות,
נא להתקשר
לפלאפון - 052-7664684
(עד יום ג' בערב)**

אין לנו ידיעה ברורה מה בלבו אפשר אם ה' לו פרנסה בריווח ה' עושה ח"ו כל העבירות שבעולם.

ולזה אמר הקדוש ברוך הוא הנני ממטיר לכם לחם מן השמים שיהיה להם פרנסה בלי שום דאגה בעולם למען אנסנו הילך בתורתם אם לא שאם יהי' להם פרנסה יהי' הנסיון בידיעה ברורה אבל לא כן אם לא יהי' להם פרנסה לא יבורר הדבר מה שבלבם כנ"ל.

(תפארת שלמה פרשת בחקותי)

מהי ההכנה הראויה לשב"ק

"והיה ביום הששי והכינו את אשר יביאו" (טז, ה)
הרב הגדול מוה"ר צבי בן הריב"ש, אמר לה"ר פינחס מקאריץ, שצריך האדם לעשות הכנות שיוכל לקבל קדושת שבת, כמו שאמר הכתוב והכינו את אשר יביאו, והוא (הר"ר פינחס מקאריץ) השיב לו כי דבר שניתן מלמעלה, והאדם אינו יודע כלל איך ומה יתנו לו, איך אפשר לאדם להכין את עצמו אליו, רק שצריך לשמור את עצמו מכל דבר רע, וזהו מה שאמרו (ברכות כ"א) בשני דרב יהודה כולה תנויי בניצוקין הוה, היינו לשמור את עצמו מכל דבר המזיק לנפש:

(מדרש פינחס אות נ"א)

רמז לחובת אמירה שניים מקרא ואחד תרגום

"והיה ביום הששי והכינו את אשר יביאו" (שם)
וירמוז עוד לשנים מקרא ואחד תרגום, שמחויב לומר פרשת התורה בערב שבת [ברכות ח א]. ואמרו והיה ביום הששי והכינו (במאמרם ובקריאתם) את אשר יביאו (א"ת היינו אותיות התורה אשר יביאו אח"כ בשבת היינו פרשת השבוע שקורין בשבת), והיה משנה (היינו שיקראו במשנה ובכפל), על אשר ילקטו יום יום (היינו עם התרגום שהיא מקליפת נוגה, שממנו מלקטין ניצוצות בכל יום), יקראוהו עם השנים מקרא.

(אגרא דכלה)